ఇంట్లో హంతకుడు

మిస్. కె. మధుబాల

మూడు దాటింది. సూర్యుడు ప్రకాశిస్తున్నాడు. చాలా వేడిగావుంది. డ్రయివర్ వాన్ ని పోనిస్తున్నాడు. వాన్ లో గజపతి కూర్చుని వున్నాడు. అతడి చేతులకు బేడీలు వున్నాయి.

ఇద్దరు పోలీసు కాన్ స్టేబుళ్ళు అతడికి కాపలాగా వాన్ లో కూర్చున్నారు.

"మహా వుక్క బోస్తోంది" అన్నా డొక కానిస్టేబుల్.

"ఒక సోడా కొడ్తే బాగుంటుంది," అన్నాడు మరొకడు.

"నాకు సోడా పడదు. టీ నచ్చుతుంది."

"మనిషి కో రుచి...." అన్నాడు మొదటివాడు.

"నర్సయ్యా, టీ కొట్టు పక్కన ఆపవయ్యా" అన్నాడు ఒక కాన్ స్టేబుల్.

"నువ్వు ఆపమంటావు. ఆ ఖైదీగాడు దేంజరు

మార్కు మనిషి. ఆడి కేదేనా అయితే ఎందుకు ఆపావని నన్ను నిలేసి అడుగుతారు" అన్నాడు డ్రయివర్ నర్సయ్య.

"మా యిద్దరి చేతుల్లోనూ రైఫిల్స్ వున్నాయిగా! వాడి కేమవుతుంది?" అన్నాడు కానిస్టేబుల్ కన్నయ్య.

"అపవోయ్!" అన్నాడు రెండో కానిస్టేబుల్ కరుపయ్య.

గజపతి కేసు కోర్టులో సాగుతోంది. మూడు నెలల పాటు యెంతో అన్వేషించి అతడిని పోలీసులు పట్టుకున్నారు. పది నిమిషాల్లో గజపతి ముగ్గుర్ని చంపి, దోచుకున్న డబ్బుతో పారిపోయాడు. అతడు పట్టుబడ్డాక కోర్టులో కేసు జరుగుతోంది. రోజూ వాన్‌లో అతడిని కోర్టుకు తీసుకొచ్చి తర్వాత అతడిని జైలుకు చేర్చడం ఆ పోలీసు కానిస్టేబుళ్ళ డ్యూటీ.

ఒక టీ షాపు ముందు పోలీస్ వాన్ ఆగింది. కానిస్టేబులు కరుపయ్య నాలుగు టీ ఆర్డరిచ్చాడు.

"నాలుగెవరికి?" అడిగాడు కన్నయ్య.

"ఈ ఖైదీగాడు మన అతిథిగా, వాడికీ యిద్దాం. ఎలాగూ మనం డబ్బు యివ్వంగా!" అన్నాడు కరుపయ్య.

టీ షాపు అతడు స్వయంగా వాళ్ళకు గ్లాసులో టీ అందించాడు. అందరూ తాగారు. ఖాళీ గ్లాసులను కొట్టతను తీసుకున్నాడు.

"పది రూపాయిలకు చిల్లరుందా?" అన్నాడు కరుపయ్య జేబు తడుముతూ.

"మనలో మనకి డబ్బేమిటి?" అని షాపతను తీయగా నవ్వాడు.

డ్రయివర్ వాన్ని పోనిచ్చాడు. రెండు నిమిషాల తర్వాత ఒక పెట్రోలుబంక్ ముందు వాన్ ఆగింది.

"పెట్రోలు పొయ్యాల" అన్నాడు డ్రయివర్.

"పోయించయ్యా మన సొమ్మేం పోయింది?" అన్నాడు కరుపయ్య బీడీ వెలిగించబోతూ.

"పెట్రోల్ బంక్, బీడీ కాల్చవ" అన్నాడు కన్నయ్య.

డ్రయివర్ కిందకు దిగాడు. గజపతి బాధతో మూలుగుతున్నాడు.

"ఈడి కేమయింది?" అన్నాడు కరుపయ్య.

"వాడినే అడిగితే సరి!" అన్నాడు కరుపయ్య.

"వెంటనే లెట్రిన్ కి వెళ్ళాలి" అన్నాడు గజపతి.

"కాస్సేపు ఆపుకో, జైలు కెళ్ళాక నీ యిష్టం!"

"ఆగలేను! ప్లీస్!" అర్చాడు గజపతి.

బంక్ మనిషి పెట్రోలు పోస్తున్నాడు. గజపతి లేచాడు__గెంతుతున్నాడు.

"ఇక్కడ లెట్రిన్ వుంటుంది. తీసుకెళ్ళడం మంచిది" అన్నాడు కరుపయ్య.

కన్నయ్య కిందకు దిగాడు. వెనకనే కిందకు దూకాడు గజపతి. బంక్ ఆవరణలో వున్న లెట్రిన్ వైపు పరుగెత్తాడు. కన్నయ్య రైఫిల్ తో వెనకనే వెళ్ళాడు.

"బేడీలు!" అన్నాడు గజపతి.

కన్నయ్య సందేహిస్తూ వుండిపోయాడు.

"నీ చేతిలో రైఫిల్ వుంది. నేనెటు పోగలను? తొందరగా తియ్యి, ప్లీస్!" అన్నాడు గజపతి.

"నువ్వు మమ్మల్నేం చేయగలవ్!" అంటూ బేడీలు తీసేశాడు.

గజపతి తటాలున లెట్రిన్‌లో దూరి తలుపు మూశాడు.

బయట కాన్‌స్టేబుల్ కన్నయ్య కాపలా వున్నాడు. పెట్రోలు పోసివచ్చిన మనిషితో కన్నయ్య యేదో మాట్లాడుతున్నాడు.

లెట్రిన్‌లో వున్న గజపతి ఆయుధం కోసం నలువైపులా చూశాడు. ఏమీ కనిపించలేదు. బకెట్, ఫినాయిల్ బాటిల్ కనిపించాయి.

బాటిల్లో వున్న ఫినాయిల్‌ని అతను బకెట్‌లో పోసి టాప్ తిప్పాడు. బకెట్‌లో సగందాకా నీళ్ళతో నింపి అతడు టాప్ మూశాడు.

తటాలున తలుపు తెర్చాడతను. కన్నయ్య గుర్తించే లోగా ఫినాయిల్ నీళ్ళను అతడు కన్నయ్య మొహం మీదకు జల్లాడు. కన్నయ్య కళ్ళు మూసుకున్నాడు. ఫినాయిల్‌తో కళ్ళు మండుతున్నాయి.

అతని చేతిలోని రైఫిల్‌ని గజపతి లాక్కున్నాడు. అతడి పొట్టలో తన్నాడు. కన్నయ్య వెనక్కు పడ్డాడు. బంక్ మనిషి నెత్తిమీద బలంగా రైఫిల్‌తో కొట్టి గల్లాపెట్టెలో వున్న నోట్లను అతడు జేబులో వేసుకున్నాడు

కరుపయ్య పరుగెత్తుకొచ్చాడు కాని గజపతి చేతిలోని రైఫిల్ వురుముతూ పేలింది. కరుపయ్య నేల కూలాడు. గజపతి వాన్ వైపు పరుగెత్తాడు.

డ్రయివర్ నర్సయ్యని తలమీద కొట్టి కిందతోశాడతను. స్టీరింగ్ వీల్ వెనక కూర్చున్నాడు. కొంతమంది అతడిని ఆపబోయారు. వాళ్ళవైపు భయంకరంగా షూట్ చేశాడతను.

అందరూ వెనక్కి జరిగారు. గజపతి పోలీస్ వాన్ని వేగంగా రోడ్డమ్మట పోనిచ్చాడు.

2

గజపతి వాన్ని ఒకచోట ఆపి దిగాడు. రైఫిల్ని వాన్లో వదిలేశాడు. చేతిలో రైఫిల్ వుంటే ప్రజలు గుర్తిస్తారు!

అతను కొంచెం దూరం వడి వడిగా నడిచాడు. పక్క నుంచి ఖాళీగా పోతున్న ఆటోని ఆపాడు. ఎక్కి కూర్చున్నాడు.

“పద!” అరిచాడు.

“ఎక్కడికి సార్?” అడిగాడు డ్రయివర్.

“ఇదే రోడ్డమ్మట ముందుకు పద!” అన్నాడు గజపతి.

రోడ్డమ్మట ఆటో దూసుకుపోయింది. పోలీస్ వాన్కి దూరంగా పోవాలి!

పదిహేను నిమిషాల తర్వాత గజపతి డ్రయివర్ని ఆగమన్నాడు. మీటర్ చూసి బిల్ చెల్లించాడు.

“మరో పది రూపాయిలు యివ్వండి, సార్!” అన్నాడు డ్రయివర్.

“ఎందుకు?” అడిగాడతను.

“ఇక్కడ నుంచి నాకు సవారీ దొరకదు!” అన్నాడు డ్రయివర్.

గజపతి అతడివైపు సూటిగా చూశాడు. “నేనొక సి.ఐ.డి. ఆఫీసర్ని! తెలుసా?”

“అయితే వెళ్ళండి, సార్! నేను మీరెవరో అనుకున్నాను. నన్ను క్షమించండి” అన్నాడు డ్రయివర్.

ఆటో వెళ్ళిపోయింది. రోడ్డు వారగా నిలబడి అతడు నలువైపులా చూశాడు. పక్కనే ఒక సందు వుంది. ఆ

సందమ్మట వెళ్ళాడతను.

సందు యిరువైపులా యిళ్ళు వున్నాయి. చివరిదాకా నడిచాడతను. ఒక గేటు అతడి ఎదురుగా వుంది. గేటు తెర్చుకుని అతడు లోపలకు నడిచాడు.

పెద్ద యిల్లు. మేడ. అతను మెట్లెక్కి పైకి వెళ్ళాడు. తలుపు మూసి వుంది. గోడమీద ఎలెక్ట్రిక్ బెల్ వుంది. అతడు బెల్‌ను నొక్కాడు.

బెల్ మ్రోగడం అతడికి వినపడింది. కాస్సేపట్లో తలుపు తెరవబడింది. తెల్ల లుంగీ, బనియన్ ధరించిన ఒక యువకుడు అతడి కెదురుగా నిలబడ్డాడు.

"మిస్టర్!" అన్నాడు గజపతి.

"ఎవరు మీరు?" అడిగా డా యువకుడు.

"నేనొక సి.ఐ.డి. ఆఫీసర్ని. ఒక హంతకుడు యిటువైపు పారిపోయాడు. ఎవరేనా మీ యింటికి వచ్చారా?"

"ఎవ్వరూ రాలేదు—లోపలకు రండి" అన్నా డా యువకుడు.

గజపతి లోపలకు వెళ్ళాడు. హాల్లోని సోఫాలో కూర్చున్నాడు.

"సుందరీ!" పిల్చా డా యువకుడు.

ఒక యువతి చిన్న పిల్లాడిని యెత్తుకుని హాల్లో కొచ్చింది.

"ఈయన సి.ఐ.డి. ఆఫీసర్. మనతో మాట్లాడ్డానికి వచ్చారు" అన్నాడతను.

ఆమె గజపతికి నమస్కరించింది. భర్త పక్కనే పొడుగాటి సోఫాలో గజపతికి యెదురుగా ఆమె కూర్చుంది.

"ఈ బిల్డింగ్‌లో మీరే వుంటున్నారా?" అడిగాడు గజపతి.

"క్రింద భాగంలో లింగంగారు వుంటున్నారు. పైన మేం వుంటున్నాం" అన్నాడా యువకుడు.

"మీ పేరు?"

"రజనీకాంత్. నా భార్య పేరు సుందరి. మా అబ్బాయి పేరు ఆరుద్ర" అన్నాడతను.

"గుడ్!" అని గజపతి హాల్లో పచార్లు చేస్తూ సిగరెట్ వెలిగించాడు.

పొగ పీల్చి వదిలి అతడు ఆ యువకుడివైపు సూటిగా చూశాడు.

"మీ గదులన్నీ వెతకాలి, పదండి" అన్నాడతను.

అతడిని రజనీకాంత్, సుందరి పడగ్గదిలోకి తీసుకెళ్ళారు.

గజపతి వాళ్ళవైపు చూస్తూ నవ్వాడు.

"నేను సి.ఐ.డి. ఆఫీసర్ని కాను. మీతో అబద్ధం చెప్పాను. ఆ హంతకుడిని నేనే. ఏ మాత్రం నాకు వ్యతిరేకంగా వెళ్ళినా మీ శవాలు యీ గదిలో వుంటాయి. నేను చెప్పినట్లు చేస్తే మీకు ఏ ప్రమాదమూ వుండదు" అన్నాడు.

"ఏం చేయాలో చెప్పండి!" అన్నాడు రజనీకాంత్.

"నా కోసం పోలీసులు పట్నమంతటా గాలిస్తున్నారు. నేను మీ యింట్లో వుంటాను. నాకు ఏ ప్రమాదమూ రాకుండా చూసే బాధ్యత మీది" అన్నాడు గజపతి.

"పోలీసులు మీ రిక్కడున్నారని తెల్సుకొని వస్తే

మీకు ఆశ్రయం ఇచ్చినందుకు మమ్మల్ని అరెస్టు చేస్తారు"
అన్నాడు రజనీకాంత్.

"మీరు నన్ను పట్టివ్వడానికి ప్రయత్నించనంత కాలం యే పోలీసూ యిక్కడకు రాడు!" అన్నాడతను.

"మేం మిమ్మల్ని పోలీసులకు పట్టివ్వం. మా గెస్టుగా మీ రీ యింట్లో వుండొచ్చు" అన్నాడతను.

గజపతి అతడివంక చూశాడు.

"నేను యెంతకాలం యిక్కడుండవలసి వస్తుందో తెలియదు. వారంరోజులు దాటి నేను వుండొచ్చు. రేపే నేను వెళ్ళిపోవచ్చు. నేనెవర్నీ సాధారణంగా నమ్మను. నేనిక్కడ వున్నంత కాలం మీరు యీ పడగ్గదిలోనే వుండాలి. బయటకు వెళ్ళకూడదు."

రజనీకాంత్ అతడివైపు గాభరాగా చూశాడు.

"నేను వీనస్ ఇంజనీరింగ్ కంపెనీ అసిస్టెంట్ మేనేజర్ని. ఈ మధ్యనే ఈ వుద్యోగంలో చేరాను. ఆఫీసుకు రోజూ వెళ్ళాలి!"

గజపతి వెంటనే జవాబివ్వలేదు. కొంతసేపు ఆలోచిస్తూ వుండిపోయాడు.

"మీరు ఆఫీసుకు రోజూ వెళ్ళొచ్చు. నా గురించి మీరు నోరు మెదిపితే యింట్లో వున్న భార్య, కొడుకు ప్రాణాల్తో మీకు దొరకరు" అన్నాడతను క్రూరంగా.

3

రజనీకాంత్ యెనిమిదింటికి తన కారులో ఆఫీసుకు వెళ్ళాడు. అతడు వెళ్ళగానే మెట్లపైనున్న గుమ్మం తలుపును మూసేశాడు గజపతి.

రజనీకాంత్ని గురించి గజపతి యెంతో సమాచారం సేకరించాడు? వాళ్ళకు వచ్చిన ఉత్తరాలన్నీ చదివాడు.

వాళ్ళతో మాట్లాడి యెంతో తెలుసుకున్నాడు.

సుందరి తలిదండ్రులు బొంబేలో వున్నారు. వాళ్ళు స్వంత ఫ్లాట్‌లో వుంటున్నారు. సుందరి తండ్రి పేరు రామశాస్త్రి. తల్లి పేరు శాంతమ్మ. వాళ్ళు 12 న బయల్దేరి ప్లేన్‌లో మద్రాసు వస్తున్నారు, ముద్దుల కూతుర్ని చూడ్డానికి!

వంటగదిలో సుందరి పనిచేస్తోంది. కొడుకు నిద్రపోతున్నాడు. గజపతి వంటగదిలోకి వెళ్ళాడు. అతడిని చూసి ఆమె ఉలిక్కిపడింది.

"సుందరిగారూ, నన్ను చూసి మీరు భయపడవద్దు. నాకు హాని చేయనంత కాలం మీకే ప్రమాదమూ వుండదు."

"నే నెవ్వరికీ హాని చెయ్యను" అందామె.

"మీ అమ్మా, నాన్నా 12 న వస్తున్నారుగా?"

"అవును. వస్తామని రాశారు."

"వాళ్ళు వస్తే మీరు ఏరోడ్రోమ్‌కి వెళ్తూ వుంటారా?"

"నేను వెళ్ళను. ఆయన వెళ్ళి వాళ్ళను యింటికి తీసుకొస్తారు" అందామె.

"మీ నాన్నగారి వయస్సెంత?"

"70 వుంటుంది."

"అమ్మ వయస్సు?"

"63 వుండొచ్చు."

"మీ భర్తకు దగ్గర చుట్టాలు ఎవరెవరున్నారు?"

"తల్లీ తండ్రీ మరణించారు. అన్నయ్య వున్నాడు. ఒక మామయ్య వున్నాడు."

"వాళ్ళను మీ తలిదండ్రులు చూశారా?"

"అన్నయ్యను చూశారు కాని మామయ్యను చూడ లేదు."

"మీ భర్త మామయ్య పేరు?"

"వెంకటరాజు" అందామె.

ఆమెవైపు చూసి అతడు తీయగా నవ్వాడు.

"నేనొక హంతకుడినని మీ తలిదండ్రులకు తెలియ నవసరంలేదు. నేను మీ భర్త మామయ్య వెంకట రాజుని!" అన్నాడతను.

"అలా చెప్తే వాళ్ళు నమ్ముతారు. మిమ్మల్ని ఇంతకు ముందు చూడలేదుగా!" అందామె.

"వాళ్ళు యిక్కడ ఎన్నిరోజులుంటారు?"

"మూడు వారాలు వుండొచ్చు."

"అన్ని రోజులు మామయ్యలా నటించడం కష్టతర మైన పని!"

"నా తలిదండ్రుల మూలంగా మీకే ప్రమాదం రాదు. వాళ్ళు ముసలాళ్ళు. నా తల్లికీ, తండ్రికీ దైవ భక్తి యెక్కువ" అందామె.

"నాకు దేవుడిలో నమ్మకం లేదు. నేను నాస్తికుడిని" అన్నాడతను.

అతడు తన పడగదికి వెళ్ళిపోయాడు. టేబులు మీదున్న మూడు దినపత్రికలనూ చూడసాగాడు.

కాన్‌స్టేబులు కరుపయ్య చనిపోయాడు. తనచే హత్య చేయబడ్డాడు. వాన్ డ్రయివర్ నర్సయ్య హాస్పిటల్లో ఉన్నాడు. పెట్రోల్ బంక్ మనిషికి తలమీద బాగా గాయం తగిలింది. రొక్కంగా నాలుగువేలు పైన పోయినట్లు అతడు పోలీసులతో చెప్పాడు. ఈ వివరాలన్నీ దినపత్రికలో వున్నాయి.

గజపతి ఫోటో అన్ని పత్రికల్లోనూ ముద్రించబడింది. తనని గురించి పోలీసులు సవ్యంగా వర్ణించారు. మీడియమ్ హైట్‌లో ఉండే గజపతి బలిష్టంగా వుంటాడని పోలీసు కమీషనర్ ప్రకటించాడు. అతడిని గురించి ఎన్నో వివరాలు యివ్వబడినాయి.

గజపతిది పెద్దతల అమెరికన్ క్రాపు. ఇంగ్లీషు, తెలుగు, అరవం, కన్నడం, హిందీ అతడు బాగా మాట్లాడగలడు. భయంకరంగా హత్యలు చేసిన గజపతిని పట్టిచ్చినవారికి 25 వేలు బహుమతి యివ్వబడుతుందని పోలీసు కమీషనర్ ప్రకటించాడు.

అతడు తనలో తను నవ్వుకున్నాడు. తన విలువ డాలర్‌లా పెరిగిపోతోంది. తనకోసం 25 వేలు యివ్వడానికి పోలీసు కమీషనర్ రెడీగా వున్నాడు. కాని తన్ని ఎవరు పట్టివ్వగలరు?

"ఇంపాసిబుల్!" అనుకున్నాడు గజపతి తనలో తాను.

4

ఆ రోజు ఆదివారం. రజనీకాంత్ ఆఫీసుకు పోలేదు. ఇంట్లోనే ఉన్నాడు.

మధ్యాన్నం ఒంటిగంటకు గజపతి, రజనీకాంత్ సుందరీ లంచ్ సేవిస్తున్నారు.

క్రితం రాత్రి గజపతిని గురించి తీవ్రంగా రజనీకాంత్ ఆలోచించాడు. గజపతి స్వతహాగా మంచివాడిలా ఉన్నాడు. తను ఇంట్లో లేకపోయినా తన భార్యతో ఎన్నడూ గజపతి చెడ్డవాడిలా ప్రవర్తించలేదు. అతడిని తను మెల్లిగా మార్చాలి! అతడికి తన కంపెనీలో ఉద్యోగం యిప్పించాలి అనుకున్నాడు రజనీ

కాంత్.

సుందరి వంట బాగా చేసుంది. ఆమె వండితే ఎంతేనా తినాలనిపిస్తుంది. గజపతి, రజనీకాంత్ ఆకలితో తింటున్నారు.

రజనీకాంత్ అతడివైపు నవ్వుతూ చూశాడు.

"మీరు చాలా తెలివైనవారు. మీ బుర్ర పెద్దది. మీరు వాంతకులుగా మారడానికి కారణం యేమిటి?" ప్రశ్నించాడతను.

"ఈ ప్రశ్న ఎందుకు? మీరు ఏం చెప్పదల్చారు?" అడిగాడు గజపతి.

"మా కంపెనీలో వెయ్యి రూపాయిలు జీతంమీద నేను మీకు ఉద్యోగం యిప్పించగలను. ఈ క్రయిమ్ జీవితానికి గుడ్ బై చెప్పి మీరు హాయిగా జీవించవచ్చు" అన్నాడు రజనీకాంత్.

గజపతి పకపక నవ్వాడు.

"నాకు ఉద్యోగమా! ఈ జీవితంలో నేను ఉద్యోగం చేయలేను. ఇలాగే నేను జీవించాలి" అన్నాడతను.

"మీకంటె తక్కువ తెలివితేటల్తో అనేకమంది మంచి ఉద్యోగాల్లో ఉన్నారు!"

"ఉండొచ్చు. కాని నేను టైమ్ ప్రకారం ఆఫీసుకు వెళ్ళలేను."

"నాలా మీరూ వెళ్ళగలరు. నా తమ్ముడులా మిమ్మల్ని భావించి యీ సలహా యిస్తున్నాను. ఈ ఉద్యోగంలో చేరితే మీరు హాయిగా ఉండొచ్చు. మీకు నేను పెళ్ళి చేయిస్తాను. మీ భార్యతో మీరు సుఖంగా సంసారం సాగించవచ్చు" అన్నాడు రజనీకాంత్.

"పెళ్ళంటే నాకు అసహ్యం! మరో విషయం

గురించి మనం మాట్లాడుదాం! నా పెళ్ళి విషయం మళ్ళా ఎత్తొద్దు" అన్నాడు గజపతి.

అతడి మొహం సీరియస్‌గా వుంది. గజపతి యిలా ఎందుకు అంటున్నాడు? గతంలో జరిగినదేదో అతడిని పెళ్ళికి దూరం చేసిందా?

రజనీకాంత్ ఆలోచిస్తున్నాడు.

"నన్ను క్షమించండి. ఇటుపైన మీ పెళ్ళి విషయం మాట్లాడను" అన్నాడు రజనీకాంత్.

"మిస్టర్ రజనీకాంత్, నాకు ఆడవాళ్ళు నచ్చరు. యెందువలనో ఆడవాళ్ళు నన్ను ఆకర్షించరు" అన్నాడు గజపతి.

"నా భార్య సుందరి మీకు నచ్చిందా?"

"ఐ లైక్ హార్!" అన్నాడు గజపతి.

"సుందరిలాంటి యువతులు ఎందరో ఈ దేశంలో ఉన్నారు. మీ పెళ్ళికి యెంత ఖర్చయినా నేను భరిస్తాను" అన్నాడు రజనీకాంత్.

గజపతి జవాబివ్వలేదు. భోజనం ముగించి గజపతి తన గదికి వెళ్ళిపోయాడు. రజనీకాంత్ తన భార్యవైపు చూశాడు.

"ఎంతకాలం యిలా మనం ఉండాలో?" అన్నాడు రజనీకాంత్.

సుందరి అతడివంక చూసింది.

"నా తల్లీ తండ్రీ వచ్చేయుంగు మనం అతడికేదో చెయ్యాలి" అందామె.

"అతడి మూలంగా నీ తలిదండ్రులకు యేదేనా ప్రమాదం వుంటుందని నువ్వు అనుకుంటున్నావా?"

"హంతకుడు ఎప్పటికీ హంతకుడే! అతడి మూలంగా

నా తలిదండ్రులకు ఏమవుతుందో!"

"అత్తతో మళ్ళా మాట్లాడతాను. అతడిని మార్చడానికి ప్రయత్నిస్తాను" అన్నాడు రజనీకాంత్.

"ప్రయత్నించండి!" అందామె.

రజనీకాంత్ చెయ్యి కడుక్కున్నాడు. సమీపంలో ఉన్న పడగ్గది గుమ్మం ముందుకు వెళ్ళాడతను. తలుపును తట్టాడు.

"కమిన్!" అన్నాడు గజపతి తలుపు తెర్చి.

5

పోలీసు కమీషనర్ బాండ్ ఎదురుగా ఇన్ స్పెక్టర్ రామన్ కూర్చుని వున్నాడు.

"గజపతికోసం పట్నమంతా గాలించాం. అతడు ఎక్కడా లేడు" అన్నాడు ఇన్ స్పెక్టర్.

కమిషనర్ బాండ్ పీలుస్తూన్న పైప్ ని చేత్తో పట్టుకుని అతడివైపు సూటిగా చూశాడు.

"ఇన్ స్పెక్టర్ రామన్, అదంతా షియర్ నాన్ సెన్స్ గా వుంది. అతడు సాధారణ మానవుడు. టక్కున మాయమైపోలేడు. పోలీసు వాన్ యెక్కడ అతను ఆపాడో మీకు తెలుసు. అతడు అక్కడే దిగివుంటాడు" అన్నాడు బాండ్.

"అదంతా నేను ఆలోచించాను, సార్. వాన్ ఆగిన ప్రదేశానికి సమీపంలో వున్న అన్ని యిళ్ళకూ పోలీసులు వెళ్ళి దర్యాప్తు చేశారు. అతడు లేడు."

"వాన్ దిగి అక్కడున్న యిళ్ళల్లో అతడు దాక్కోడు. వాన్ కి వీలైనంత దూరంగా అతడు పోతాడు. టాక్సీ లోనో, బస్సులోనో, ఆటోలోనో అతడు వెళ్ళి వుండొచ్చు. అతడు ఎక్కడ దిగాడో కనుక్కోవాలి!"

"మీరు చెప్పిన లైనులో నేను పరిశోధన ప్రారంభించాను. అతడి ఫోటోలు ప్రతి ఆటో డ్రయివర్కీ, టాక్సీ డ్రయివర్కీ, బస్సు కండక్టర్కీ పోలీసులు చూపించి ప్రశ్నిస్తున్నారు. రిపోర్టులకోసం ఎదురు చూస్తున్నాను" అన్నాడు ఇన్స్పెక్టర్ రామన్.

"అది వేగంగా జరగాలి" అన్నాడు కమీషనర్ బాండ్.

"ఈ పట్నంనుంచి బయటకు వెళ్ళేచోట్ల మేం పోలీసులను నియమించాం. స్టేషన్లలో, బస్టేండ్లలో, ఏర్పోర్టులో మా మనుషులు ఉన్నారు. అతడు బయటకు పోవడం కష్టం" అన్నాడు ఇన్స్పెక్టర్ రామన్.

"ప్రొసీడ్!" అన్నాడు బాండ్ పైప్ పీలుస్తూ.

"అతడి దగ్గర నాలుగువేల పైన రొక్కం ఉంది. అదంతా పెట్రోలు బంకకు చెందినది...."

"ఈ పాటికి మరి కొంత డబ్బు అతడు మరెక్కడో దోచుకుని వుండొచ్చుగా?" అన్నాడు బాండ్.

"ఎక్కడా దోపిడీ కంప్లెయిన్ట్సు మాకు రాలేదు. డబ్బు పోతే వెంటనే పోలీసు రిపోర్టు యిస్తారు. అది కూడా చూస్తున్నాను."

"ఆల్ రైట్, అతడి దగ్గర నాలుగు వేలు వుందనుకుందాం. నువ్వు చెప్పదల్చినదేమిటి?" అడిగాడు కమీషనర్ బాండ్.

"అతడు ఆ డబ్బుతో మరీ పెద్ద హోటల్స్‌కు వెళ్ళడు. మీడియమ్ సైజు హోటల్సు కెళ్ళి మా మనుషులు దర్యాప్తు చేస్తున్నారు. త్వరలో ఏదో తెలుస్తుంది" అన్నాడు రామన్.

"నాకు కావలసింది పరిశోధన కాదు, క్విక్ రిజల్ట్సు!"

అరిచాడు బాండ్.

"అందుకే నేనూ కృషిచేస్తున్నాను, సార్. వాడు మనకు దొరుకుతాడు" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"పెట్రోలు బంక్ దగ్గర జరిగిన హత్యాకాండ మీద అప్పుడే పత్రికలు రాస్తున్నాయి. పైనుంచి నాకు ఒత్తిడి ఎక్కువైంది. రెండు రోజుల కొకసారి వచ్చి నన్ను కల్సుకుని వివరంగా రిపోర్టిస్తూ వుండు!"

"అలాగే సార్" అని ఇన్‌స్పెక్టర్ రామన్ కుర్చీ లోంచి లేచాడు.

టెలిఫోన్ మ్రోగింది. కమిషనర్ బాండ్ యేదో మాట్లాడి రిసీవర్ని రామన్‌కి ఇచ్చాడు.

"అర్జంట్ కాల్, నీకు!" అన్నాడు బాండ్.

ఇన్‌స్పెక్టర్ రామన్ రిసీవర్ని అందుకున్నాడు.

"ఇన్‌స్పెక్టర్ రామన్ హియర్!" అన్నాడతను.

"రవి రిపోర్టింగ్ సార్" అన్నాడొకడతను.

"రవీ, చెప్పు!"

"తేనేంపేట ఆటో స్టేండ్‌లో ఒక ఆటో డ్రయివర్ గజపతి ఫోటో చూసి పోల్చాడు. అతడు ఆటోలో వెళ్లాడు. ఒకచోట దిగాడు. ఆటో డ్రయివర్ ఎక్కువగా డబ్బివ్వని అడిగాడట. తనొక సి. ఐ. డి. ఆఫీసర్నని అతడు డ్రయివర్ని బెదిరించి, మీటర్‌లో వున్న మొత్తం మాత్రం యిచ్చి వెళ్ళిపోయాడు."

"అతడు ఎక్కడ దిగాడు?"

"చామియర్స్ రోడ్డు పోస్టాఫీసు దగ్గర దిగాడట."

"అతడి అడ్రెసు తీసుకో! అతడితో ఖుళా, మనకు అవుసరం వుండొచ్చు" అన్నాడు రామన్.

"తీసుకున్నాను, సార్" అన్నాడు రవి.

"గుడ్ వర్క్" అని అతడు రిసీవర్ని పెట్టేశాడు.

"ఏదేనా తెలిసిందా?" అడిగాడు బాండ్.

"ఒక క్లూ దొరికింది, సార్. పోలీసు వాన్‌లోంచి దిగిన గజపతి ఒక ఆటోలో వెళ్లాడు. అతడు యెక్కడ దిగాడో తెలిసింది."

"రన్, మై ఫ్రెండ్! అక్కడ వెతికి చూడు."

"యస్సార్" అని యిన్‌స్పెక్టర్ రామన్ బయటకు పరుగెత్తాడు.

6

కింద కారు ఆగింది. సుందరి ఆనందంగా కిందకు పరుగెత్తింది. కాస్సేపట్లో అందరూ పైకి వచ్చారు.

కొడుకు అరుద్ర మాత్రం గజపతి పక్కనే సోఫాలో కూర్చుని బొమ్మతో ఆడుకుంటున్నాడు.

"మీరు ఒప్పుకున్నట్లు చేయకపోతే మీ కుర్రాడిని పీక పిసికి చంపేస్తాను!" అని ఆ దంపతులకు ముందే చెప్పాడతను.

రజనీకాంత్ ఒక పెట్టెను పైకి మోసుకొచ్చాడు. సుందరి ఏర్ బాగ్‌ను తెచ్చింది. వాళ్ళ వెనకనే రామ్మూర్తి, శాంతమ్మ వచ్చారు.

గజపతి వాళ్లవైపు నవ్వుతూ చూశాడు. రామ్మూర్తి జుత్తు బాగా నెరిసింది. మెల్లిగా నడుస్తున్నాడతను. అతడి చెవికి హియరింగ్ ఎయిడ్ వుంది. చెవిటివాడై ఉండాలి!

శాంతమ్మ పొట్టిగా, పచ్చగా సిలిండర్‌లా వుంది. ఒంటినిండా నగలున్నాయి. చేతిలో హేండ్ బాగ్ కనిపిస్తోంది.

వాళ్ళు ధనవంతులని చూడగానే యెవరికేనా తెలిసి

పోతుంది.

రజనీకాంత్ నవ్వుతూ గజపతివైపు చూపించాడు.

"మీరు ఇతడిని ఇంతకుముందు చూడలేదు. నా మామయ్య వెంకటరాజు" అన్నాడు రజనీకాంత్.

గజపతి లేచి నిలబడి వాళ్ళకు నమస్కరించాడు.

"మీ ఇద్దర్నీ కలుసుకున్నందుకు సంతోషం. మీ గురించి మేనల్లుడిద్వారా చాలా విన్నాను" అన్నాడు గజపతి.

"ఉయ్యార్ హేప్పీ" అన్నాడు రామ్మూర్తి.

సుందరి వాళ్ళిద్దర్నీ ఒక గదిలోకి తీసుకువెళ్ళింది. రజనీకాంత్ అతడి కెదురుగా వచ్చాడు.

"నామీద మీకు నమ్మకం ఏర్పడిందా?"

గజపతి గమ్మత్తుగా నవ్వాడు.

"ఒకటిచేస్తే మీమీద నాకు నమ్మకం కుదుర్తుంది. నేను ఇక్కడనుంచి వెళ్ళిపోతాను."

"ఏం కావాలో చెప్పండి!"

సుందరి హాల్లోకొచ్చి కొడుకును తీసుకుని తన తండ్రి ఉన్న గదిలోకి నడిచింది.

"మీ మావగారూ, అత్తగారూ వాళ్ళ ఫ్లాట్ కి తాళంవేసి యిక్కడకు వచ్చారు. అవునా?"

"అవును."

"ఇక్కడ పోలీసులు నా కోసం విపరీతంగా వెతుకుతున్నారు. ఈ పట్నంలో బయటకు కదలడం కష్టంగా వుంది. నేను బొంబే పోతాను. వాళ్ళ ఫ్లాట్ లో కొంత కాలం తల దాచుకుంటాను" అన్నాడతను.

"అది మంచి ఐడియా! అలా చేయడానికి ఏంకావాలో చెప్పండి!"

"ఆ ఫ్లాట్ తాళంచెవులు నాకు కావాలి!"

"ఇంపాసిబుల్! ఆయన వాటిని యెవ్వరికీ యివ్వరు!"

గజపతి అతడివైపు సూటిగా చూశాడు. "నేను యిక్కడనుంచి పోవాలంటే మీరు ఆ తాళంచెవులను దొంగిలించి నాకివ్వాలి" అన్నాడతను.

"అక్కడ మీరు యెలా వుంటారు? ఇరుగు పొరుగు వాళ్ళు మిమ్మల్ని చూసి అనుమానించవచ్చు!"

"అక్కడికెళ్ళాక అదంతా నేను చూసుకుంటాను."

రజనీకాంత్ ఆలోచిస్తూ వుండిపోయాడు.

"ఏం చెయ్యాలో తోచడంలేదు!" అన్నాడతను.

"నేను మీ ప్రియమైన మావయ్యను. కాన్సర్‌తో బాధపడుతున్నాను. బొంబేలోని టాటా హాస్పిటల్‌కి నేను వెళ్ళాలి. వాళ్ళ ఫ్లాట్‌లో వుండి రోజూ హాస్పిటల్‌కి వెళ్ళివస్తూ వుంటాను. మీ మావగారు నాకు తన ఫ్లాట్ తాళంచెవులు యిచ్చి అక్కడ వుండమనాలి నన్ను!"

"మీ ఆర్డరు చాలా పెద్దది!" అన్నాడు రజనీకాంత్.

"మీరు యేదో చేసి నాకు కావలసింది సాధించాలి. దానితో నేను యిక్కడినుంచి వెళ్ళిపోతాను" అన్నాడు గజపతి.

"మీరు యీ పట్నం వదిలి ఎలా వెళ్తారు? పోలీసులు మిమ్మల్ని పోల్చి పట్టుకుంటారు!"

"నేను వేషం మార్చానుగా! నా పేరు వెంకటరాజా. ఈ రూపంలో యెవరేనా నేను గజపతిని అనుకుంటారా? చూడండి నన్ను!"

అప్పుడు రజనీకాంత్ అతడిని పరీక్షగా చూశాడు. పంచ, జుబ్బాలో వున్నాడతను. అమెరికన్ క్రాపు

మాయమైంది. మధ్యపాపిడి క్రాపు. నుదురుమీద పెద్ద బొట్టు. గుబురుగా పెరిగిన మీసాలు.

"మిమ్మల్ని పోల్చలేరు" అన్నాడు రజనీకాంత్.

"వేషాలుమార్చడంలో నేను ఎక్స్పర్ట్ని. అవుసరాన్ని బట్టి వేషాలు మారుస్తూ వుంటాను" అన్నాడు గజపతి.

ఆ నాటి రాత్రి అందరూ భోజనాలు చేస్తున్నారు. రామ్మూర్తి తన అల్లుడివైపు చూశాడు.

"నీ మావయ్య రాలేదేకి?" అడిగాడతను.

"మావయ్య కాన్సర్తో బాధపడ్తున్నాడు. త్వరలో బొంబే వెళ్తున్నాడు. అక్కడ యెక్కడుండాలా అని అతడు ఆలోచిస్తున్నాడు" అన్నాడు రజనీకాంత్.

"మన ఫ్లాట్ వుందిగా, అక్కడ వుండమను. ఆ ఫ్లాట్కి అతడు కాపలాగా కూడా వుంటాడు" అన్నాడు రామ్మూర్తి.

"అది నేను ఆలోచించలేదు" అన్నాడు రజనీకాంత్ నవ్వుతూ.

"అక్కడతను వండుకు తినొచ్చు. అన్నీ వున్నాయి. మేం తిరిగి వెళ్ళినదాకా అతడు అక్కడే వుండొచ్చు" అన్నాడు రామ్మూర్తి.

"రేపు మావయ్యతో చెప్తాను. అతడు వుంటాడో లేదో! అతడికి మొహమాటం ఎక్కువ!" అన్నాడు రజనీకాంత్.

"మనలో మనకి మొహమాటమేమిటి? నీ మావయ్య మాకూ కావలసినవాడే" అన్నాడు రామ్మూర్తి.

"అలాగే అతడిని వుండమంటాను" అన్నాడు రజనీకాంత్.

7

ఏరోడ్రోమ్‌కి గజపతి చేరుకున్నాడు. అతడి చేతిలో ఏర్ బాగ్ వుంది. స్టీరింగ్ వీల్ వెనుక కూర్చున్న రజనీ కాంత్ వైపు అతడు నవ్వుతూ చూశాడు.

"మైడియర్ ఫ్రెండ్, మీకు చాలా థాంక్స్! మీరు చెప్పినట్లు అంతా చేశారు" అన్నాడు గజపతి.

"నే వెళ్ళనా?" అడిగాడు రజనీకాంత్.

"వెళ్ళండి."

"మీరు మారి బాగుపడ్తే నేను చాలా సంతోషిస్తాను" అన్నాడు రజనీకాంత్.

గజపతి జవాబివ్వలేదు. కారు వెనక్కు తిరిగి వెళ్ళిపోయింది. గజపతి ఏర్ పోర్టులోకి వెళ్ళాడు.

మఫ్టీలో వున్న ఒక సి.ఐ.డి. అతడిని ఆపాడు. అతడి వైపు పరీక్షగా చూశాడు.

"మీ పేరు?"

"వెంకటరాజు" అన్నాడతను.

"మీరు ఎక్కడికి వెళ్తున్నారు?"

"బొంబేకి. నేను కాన్సర్ రోగిని. టాటా హాస్పిటల్‌కి వెళ్ళి చూపించుకోవాలి" అన్నాడతను.

తన పర్సులోంచి తీసి ఒక డాక్టర్ రిపోర్టును అతడు చూపించాడు. దాన్ని జాగ్రత్తగా అతడు చదివాడు.

"మీరు వెళ్లొచ్చు సార్" అన్నాడు మఫ్టీలో వున్న సి.ఐ.డి. ఆఫీసర్.

ప్లేనులో గజపతి బొంబేకి వెళ్ళాడు. ఆటోలో పటేల్ రోడ్డులో వున్న ఆ ఫ్లాట్‌కు చేరుకున్నాడు.

33 వ ఫ్లాట్ మొదటి అంతస్తులో వుంది. అతడు మెట్లెక్కి పైకి వెళ్లాడు. 33 వ ఫ్లాట్ ముందుకు నడిచాడు.

తాళాన్ని తెర్చాడు.

ఎదురుగా వున్న ఫ్లాట్‌లోంచి ఒక వ్యక్తి అతడివైపు అనుమానంగా చూశాడు. అతడు గజపతి దగ్గరకు వచ్చాడు.

"మిస్టర్! యెవరు మీరు?" అడిగాడు ఎదుటి ఫ్లాట్ మనిషి.

"నా పేరు వెంకటరాజు. నేను కాన్సర్ రోగిని. మద్రాసు నుంచి వచ్చాను. రామ్మూర్తిగారు నా చుట్టం" అన్నాడతను.

"ఎలా?"

"రామ్మూర్తిగారి అల్లుడు రజనీకాంత్ నా మేనల్లుడు. రామ్మూర్తిగారూ, శాంతమ్మగారూ మద్రాసులోనే వున్నారు. రామ్మూర్తిగారు ఈ తాళంచెవులు నా కిచ్చి వాళ్ళు తిరిగి వచ్చిందాకా యిక్కడ వుండమన్నారు" అన్నాడు గజపతి.

అతడు తీయగా నవ్వాడు.

"ఇదంతా మిమ్మల్ని అడిగినందుకు క్షమించండి. వెళ్ళేముందు తన ఫ్లాట్‌వైపు చూస్తూ వుండమని ఆయన అన్నారు. అందుకని వచ్చాను" అన్నాడతను.

"తమ పేరు?"

"డింబారావు అడిక్" అన్నాడతను.

"మళ్ళా కల్సుకుందాం" అని గజపతి ఫ్లాట్ లోపలకు నడిచాడు.

ఫ్లాట్ అఖండంగా వుంది. మూడు పడగ్గదులు. విశాలమైన హాలు. చక్కటి యటాచ్ బాత్‌రూమ్స్!

ఒక పడగ్గదిలో అతను తన ఏర్ బాగ్‌ను టేబుల్ మీద పెట్టాడు వంటగదిలోకి వెళ్ళాడు వంటగది చాలా

నీట్‌గా వుంది. గాస్ స్టవ్, గాడ్‌రెజ్ రిఫ్రిజిరేటర్, సుమిత్ విస్కీ అన్నీ అక్కడున్నాయి.

"తలదాచుకోడానికి ఫైన్ ప్లేస్" అనుకున్నాడు అతడు తనలో తాను.

అతడికి బాగా ఆకలిగా వుంది. అతడు బయటకు వెళ్ళి ఫ్లాట్‌ను లాక్ చేశాడు. అర గంటలో తిరిగి వచ్చాడు.

రెండు విస్కీ బాటిల్సును టేబుల్ మీద వుంచాడు. గాస్ స్టవ్ వెలిగించి బ్రెడ్ స్లయిసెస్‌ను కాల్చాడు. జామ్‌తో కలిపి ఆరు స్లయిసెస్‌ను తిన్నాడు. ఆకలి తీరింది.

అతడు టైము చూశాడు. ఐదు అవుతోంది. ఆలోచిస్తూ అతడు బయటకు నడిచాడు. ఫ్లాట్‌ను లాక్ చేశాడు. మెట్లమ్మట కిందకు దిగి, గేటు దాటి రోడ్డమ్మట నడక సాగాడు.

8

సందులమ్మట నడిచి అతడు ఒక యింటి ముందు ఆగాడు. కాకా కలేల్కర్ పేరుతో ఒక ప్లాస్టిక్ బోర్డు తలుపుకుంది.

అతడు తలుపు తట్టాడు. తలుపు తెరవబడింది. యాభైయేళ్ళ మనిషి అతడివైపు పరీక్షగా చూశాడు.

"మీకేం కావాలి?" ప్రశ్నించాడతను.

"మద్రాసు నుంచి గజపతి నన్ను పంపాడు" అన్నాడతను.

"రండి లోపలకు" అన్నాడతను.

అతడు లోపలకు వెళ్ళగానే కలేల్కర్ ముందు

తలుపును మూసేశాడు. లోపలున్న ఒక ఏర్ కండిషండ్ గదిలోకి వాళ్ళు వెళ్లారు.

కలేల్కర్ అతడిని కూర్చోమన్నాడు. అతడు కుర్చీలో కూర్చున్నాడు.

“గజపతి ఎలా వున్నాడు?” అడిగాడతను.

అతడు నవ్వాడు.

“కలేల్కర్, నువ్వు నన్ను పోల్చలేదు. గజపతి నేనే!” అన్నాడతను.

“పేపర్లలో నీ గురించి చాలా చదివాను. తలదాచుకోవాలని బొంబాయికే వచ్చావన్నమాట!” అన్నాడతను.

“యూ ఆర్ రైట్! నాకొక జర్మన్ లేక అమెరికన్ పిస్టల్ కావాలి” అన్నాడు గజపతి.

అతడు ఒక స్టీలు బీరువా తెరిచి కొన్ని పిస్టళ్ళను టేబులు మీద పడేశాడు.

“ఆరు రకాలు. ఏది కావాలో చూసుకో! ఇది బెస్టు. అమెరికన్ థామ్సన్ పిస్టల్. 25 సార్లు షూట్ చేయొచ్చు. తర్వాత మళ్ళీ ఫిల్ చేయాలి!”

“ఎంతిది?”

“ఐదు వేల ఐదువందలు.”

“అంత డబ్బు నా దగ్గర లేదు.”

“ఎంతివ్వగలవు?”

“ప్రస్తుతం రెండు వేలివ్వగలను.”

“అది అడ్వాన్సుగా యిచ్చి తీసుకెళ్ళు. తతిమ్మాది నెలలోపల యివ్వాలి.”

గజపతి నవ్వాడు.

“ఇరవై నాలుగ్గంటల్లో యిస్తాను” అన్నాడు గజపతి.

థామ్సన్ పిస్టల్ని అతడు తన బాగ్‌లో పడేసు

కొన్నాడు. రెండు వేలు తీసి అతడి కిచ్చాడు.

"ఇంతవరకూ నా దగ్గర కొన్నవన్నీ పోయేయా?"

"కొన్ని పాడయిపోయాయి. కొన్ని పోలీసుల చేతిలో పడ్డాయి" అన్నాడు గజపతి.

ఫ్లాస్కులోని టీ రెండుకప్పుల్లో పోశాడు కలేల్కర్. ఇద్దరూ హాట్ టీ తాగారు.

"నిన్ను చూసి చాలాకాలం అయింది" అన్నాడు కలేల్కర్.

"ఈసారి యిక్కడకు రావడానికి చాలా భయపడ్డాను" అన్నాడు గజపతి.

"మరేం ఫరవాలేదు. చేతిలో డబ్బున్నంత కాలం మనుషులను కొనొచ్చు" అన్నాడు కలేల్కర్.

అతడి మాటలు గజపతికి అర్థమయ్యాయి. తొందరగా తనూ డబ్బును సంపాదించాలి!

"యీ పిస్టల్ని షూట్ చేసి చూడాలి" అన్నాడు గజపతి, బాగ్ లోంచి పిస్టల్ని పైకి తీస్తూ.

"టెస్టు చేద్దాం పద!" అన్నాడు కలేల్కర్.

ఇద్దరూ వెనక నున్న హాల్లోకి వెళ్లారు. సౌండ్ ప్రూఫ్, ఏర్ కండిషండ్ హాలు. గోడవారగా టార్గెట్లు అమర్చబడ్డాయి.

గురిచూసి ఒక టార్గెట్ వైపు గజపతి షూట్ చేశాడు. రబ్బరుబంతి తునా తునకలైంది.

"ఫైన్ పిస్టల్" అన్నాడు గజపతి.

"నువ్వు దాన్ని ప్రేమిస్తావు!" అన్నాడు కలేల్కర్ నవ్వుతూ.

"దీనికి సైలెన్సర్ అమర్చవచ్చుగా?"

"బ్రహ్మాండంగా! బాలన్స్ యిచ్చాక సైలెన్సర్

విషయం మాట్లాడుదాం" అన్నాడతను.

"ఆల్ రైట్, వెళ్తాను" అని గజపతి బయటకు నడిచాడు.

ముందు తలుపు మూయబడింది. గజపతి సందుమ్మట వేగంగా నడవసాగాడు.

ఆ సందులో అంత విలువైన స్మగుల్డు ఆయుధాలను అమ్మేతారని యెవ్వరూ వూహించరు. ఆలోచిస్తూ గజపతి మెయిన్ రోడ్డుకు చేరుకున్నాడు.

రోడ్డమ్మట పోతున్న ఆటోని ఆపి ఎక్కాడు.

"ఎక్కడికి సార్?"

"మాతుంగా వైపు పోనీ" అన్నాడతను.

ఆటో దూసుకుపోయింది.

9

రోడ్డుదీపాలు వెలుగుతున్నాయి అతడు రోడ్డువారగా నడుస్తున్నాడు.

టైమ్ పది దాటింది. రోడ్డుమీద జనసంచారం ఎక్కువగా లేదు.

వెనుక నుంచి యేదో కారు వస్తోంది. అతడు మెల్లిగా రోడ్డు మధ్యకు జరిగాడు. మధ్యలో నడుస్తున్నాడు. నాలుగుసార్లు కారు హారన్ మ్రోగింది.

అతడు కదల్లేదు. వెనకనే కారు ఆగింది.

"చావాలని కోరికగా వుందా?" అర్చిందో యువతి కారులోంచి.

వెనుదిరిగి అతడామె వైపు పరుగెత్తాడు. తలుపు తెర్చి ఆమె చేయిని పట్టుకున్నాడు.

"యూ రాస్కెల్, లీవ్ మీ?" అర్చిందామె.

అతడాను తోసి కారు యిగ్నిషన్ కీని లాక్కు

న్నాడు. తలుపు మూసి అటువైపుకు వెళ్ళి పక్కనే కూర్చున్నాడు.

కారు కీని యిదాస్థానంలో వుంచాడు.

"ఇప్పుడు కారు పోనీ!" అన్నాడతను.

"కిందకు దిగు!"

అతడు కదల్లేదు.

"నే నెవరో నా తెలుసా?"

"తెలియదు."

"మిస్ జుబేదాని. హోటల్ డ్రీమ్‌లాండ్‌లో నా కాబ్రే డాన్సులు చూడ్డానికి మంత్రులు కూడా వస్తుంటారు. క్షణంలో నిన్ను అరెస్టు చేయగలను" అందామె.

అతడు పరిహాసంగా నవ్వాడు.

"నన్ను అరెస్టు చేయించగలిగిన క్షణం నీకు దొరకదులే!" అన్నాడతను.

పక్కనుంచి యేదో జీప్ దూసుకుపోయింది. ఆమె అరవబోయింది. అమాంతంగా అతడామె నోరును నొక్కేశాడు. తలమీద పిస్టల్ పిడితో కొట్టాడు. ఆమె అతడిమీదకు ఒరిగిపోయింది.

ముందు సీటుమీద ఆమెను పడుకోబెట్టి అతడు దిగి తలుపు మూశాడు. ముందునుంచి తిరిగివెళ్ళి స్టీరింగ్ వీల్ వెనక కూర్చున్నాడు.

కారును పోనిచ్చాడు. కాబ్రే డాన్సర్ జుబేదా హోటల్లో డాన్సు చేయకుండా యిలా యెందుకు కార్లో వెళ్తోంది? అతడు ఆలోచిస్తున్నాడు.

అతడు సిగరెట్ పీలుస్తున్నాడు. ఒక బార్‌లో తాగిన విస్కీతో నిషాగా వుంది.

నిర్మానుష్యంగా వున్న ఒకచోట అతడు కారును

ఆపాడు. కారులోపల లైట్‌ను అతడు ఆన్ చేశాడు. ఆమెవైపు చూశాడు. ఆమె స్పృహతప్పి పడుంది. ఆమె కిందున్న హేండ్ బాగ్‌ను లాగి, తెర్చి చూశాడతను.

అందులో నోట్లకట్టలున్నాయి. వేగంగా లెక్క పెట్టాడు. ఇరవై వేలు! ఆ డబ్బును అతడు తన బాగ్‌లో పదేసుకున్నాడు. కిందకు దిగాడు.

కారు ప్రక్కనే నిలబడి క్షణకాలం ఆలోచించాడు. ఆమె తనను చూసింది. పోలీసులకు తనని గురించి చెప్తుంది. ఆ అవకాశం ఆమెకుండకూడదు!

అతడామెమీదకు వంగాడు. ఆమె బాగ్‌ను ముక్కుమీద పెట్టి బలంగా నొక్కాడు. నొక్కి అలాగే వుండిపోయాడు. ఊపిరాడక ఆమె అల్లల్లాడి చివరకు నిర్జీవంగా వుండిపోయింది. అతడామెవైపు పరీక్షగా చూశాడు.

స్టీరింగ్ వీల్‌ని రుమాలో తుడిచాడు. కారు తలుపులను తుడిచాడు. కారు లోపల లైటును ఆఫ్ చేశాడు. అక్కడినుండి వడివడిగా నడిచి వెళ్ళిపోయాడు.

అరగంటసేపు నడిచాక మరో రోడ్డుమీద ఆటో దొరికింది. అతడు అందులో కూర్చుని వెళ్ళాడు. మరో రెండు ఆటోలు మారి చివరకి యింటికి దూరంగా అతడు దిగాడు.

తనుండే ఫ్లాట్ వైపు మెల్లిగా నడిచాడు. తోవలో యిరానీ హోటల్ కనిపించింది. అతడు లోపలకు వెళ్ళాడు. చికెన్ బిర్యానీ, మటన్ చాప్స్ పాక్ చేయించి తీసుకున్నాడు. డబ్బు చెల్లించి తన ఫ్లాట్ వైపు వేగంగా కదిలాడు.

మెట్లెక్కి అతడు తాళాన్ని తెర్చాడు.

"మీరా?" అన్నారెవరో.

అతడు ఉలిక్కిపడ్డాడు.

ఎదుటి ఫ్లాట్‌లో వుండే డింబాగావు ఆడిక్ గుమ్మంలో నిలబడి వున్నాడు.

అతడు ఆడిక్ వైపు నవ్వుతూ చూశాడు.

"హాస్పిటల్లో లేటయిపోయింది. వెయ్యి టెస్టులు! అవి పూర్తయ్యేసరికి మనుషులు చస్తారు...." అన్నాడతను.

అతడు లోపలకు వెళ్ళబోయాడు.

"రామ్మూర్తిగారు నాతో ఫోన్‌లో ఇవాళ మాట్లాడారు" అన్నాడతను.

"ఏమన్నారాయన?"

"బోంబేకి మీరు కొత్తవారని చెప్పి మీకన్నివిధాలా సహాయపడమన్నారు. మీకేదేనా కావలిస్తే నన్ను అడగండి."

"థాంక్స్ మీకు. కావలిస్తే అడుగుతాను" అని అతడు లోపలకు వెళ్ళి తలుపు మూసి లాక్ చేశాడు.

తన పడగ్గదిలోకి వెళ్ళాడు. స్విచ్ నొక్కాడు. ఫ్లోర సెంట్ లైటు వెలిగింది.

గ్లాసులో విస్కీ పోసుకుని, చల్లటి నీళ్ళు కలిపి గడగడ తాగేశాడు. టైమ్ చూశాడు. పదకొండున్నర అయింది.

గంటపాటు అతడు విస్కీ తాగుతూ కూర్చున్నాడు. స్వర్గంలో ఉంటున్నట్లుంది. సిగరెట్ పీలుస్తూ అతడు తాగుతున్నాడు. అతడికి తన గతం గుర్తుకొస్తోంది.

అతడు బాంకులో ఉద్యోగం చేసేవాడు. అహల్యను పెళ్ళాడాడు. ఆమె నెంతగానో ప్రేమించాడు. ఆమె

మేనమామ గోపీ తరచు తనింటికి వస్తూ ఉండేవాడు. మేనమామ ఎందుకంతగా వస్తున్నాడో ఒక రోజున అతడికి తెలిసిపోయింది.

వంటగదిలో పెనవేసుకుని పడుకొని వున్న వాళ్లిద్దరూ అతడి కళ్ళకు విష సర్పాల్లా కనిపించారు. కత్తితో పొడిచి, పొడిచి అతడు వాళ్ళిద్దర్నీ చంపేశాడు.

వాళ్ళ కేకలు విని ఎందరో ముందు తలుపును కొట్టసాగారు. అతడు పెరట్లోకెళ్ళి గోడ దూకి పారిపోయాడు. స్టేషన్‌లో సిద్ధంగా వున్న మెయిల్ ఎక్కి మద్రాసు చేరుకున్నాడు.

మద్రాసులో ముగ్గుర్ని చంపి డబ్బు దోచుకుని అతడు బొంబేకి వెళ్ళిపోయాడు, తనలా దోపిడీలు చేసేవాళ్ళకు మంచి ఆయుధాలు కావాలి. కలేల్కర్‌తో అతడికి పరిచయమయింది. అతడు రెండు పిస్టల్సు కొన్నాడు.

బొంబేనుంచి హైద్రాబాదుకు వెళ్లాడు. అక్కడున్న ఒక హోటల్లో మద్రాసు పోలీసులు అతడిని అరెస్టు చేసి తీసుకుపోయారు.

మళ్ళా తప్పించుకుని అతడు బయటపడ్డాడు. ఇప్పుడు మళ్ళా అతడు బొంబేలో వున్నాడు!

అతడు గ్లాసులో ఎక్కువగా విస్కీ పోసుకుని, నీళ్ళు కలిపి తాగేశాడు. హోటల్ నుంచి తను తెచ్చిన పాకెట్ విప్పాడు.

ఆకలిగా అతడు బిర్యానీ తిన్నాడు. మటన్ చాప్సను నమిలేశాడు. మంచినీళ్ళు తాగి, మెల్లిగా పరుపుమీద వాలాడు.

క్షణంలో అతడికి నిద్రపట్టేసింది.

అదే సమయంలో మోటర్ సైకిల్ మీద వెళ్తూన్న

ఒక సార్జంట్ రోడ్డు వారగా ఉన్న కారును చూసి ఆగాడు.

కారు దగ్గరకు వెళ్లాడు. లోపలి లైటు ఆన్ చేసి చూశాడు.

ముందు సీటుమీద ఆమె వెల్లకిలా పడుకుని ఉంది. ఆమెలో ప్రాణం లేదు!

ఆమెను ఎక్కడో చూసినట్లు అతడికి అనిపిస్తోంది. ఎవరామె? కొంతసేపైనాక గురుకొచ్చింది. క్యాబ్రే డాన్సర్ జుబేదా! హోటల్ డ్రీమ్‌లాండ్‌లో డాన్స్ చేస్తూ వుంటుంది. పత్రికల్లో యిచ్చే ప్రకటనల్లో ఆమె ఫోటోను ఆ హోటలు వాళ్ళు వేయిస్తూ ఉంటారు.

అక్కడున్న హేండ్ బాగ్‌ను అతడు చూశాడు. అందులో యెక్కువగా డబ్బులేదు.

అతడు తలుపు మూశాడు. మోటర్ సైకిల్ మీద కూసుకుపోయాడు. ఒక షాపులోకి వెళ్ళి పోలీసులకు రిపోర్టి చ్చాడు.

ఇన్‌స్పెక్టర్ చవాన్ అటువైపునుంచి మాట్లాడాడు. కారు దగ్గర సార్జంటును ఉండమని ఇన్‌స్పెక్టర్ చవాన్ హెచ్చరించాడు. తను వెంటనే వస్తున్నానన్నాడు.

10

గజపతి మేలుకు నేసరికి ఏడు దాటింది. బాత్‌రూమ్ లోకి వెళ్ళి అతను మొహం కడుక్కున్నాడు. తన మీసాలను పూర్తిగా తీసేశాడు.

జుత్తును తనే పొట్టిగా కత్తిరించేసుకున్నాడు. పాంట్, స్లాక్ ధరించాడు. ఎడం పాపిడితీసి క్రాపును కూడా అతడు మార్చాడు.

బయటకు వెళ్ళాడు. తాళంవేసి మెట్లమ్మట కిందకు

పరుగెత్తాడు. ఫర్లాంగు దూరంలో ఉన్న న్యూస్ పేపరు మార్టుకు వెళ్ళి, మూడు దినపత్రికలను కొన్నాడు.

సమీపంలో వున్న కాఫీ బార్ లో కూర్చుని హాట్ కాఫీ ఆర్డరిచ్చాడు.

మొదటి పేజీలో జుబేదా హత్య గురించి పెద్ద అక్షరాల్లో యివ్వబడింది. కాబ్రే డాన్సర్ కిల్డ్ అని ఒక పత్రిక పెద్ద హెడ్ లైన్ యిచ్చింది.

కాఫీ వచ్చింది. అతడు వేగంగా కాఫీ తాగాడు. మరో కాఫీ ఆర్డరిచ్చి పత్రికలను అతడు పూర్తిగా చూడసాగాడు.

“డ్రీమ్‌లాండ్ హోటల్లో కాంట్రాక్టుమీద డాన్సు చేసే మిస్ జుబేదాను యెవరో నిన్న రాత్రి హత్య చేశారు. సార్జంట్ శేఖర్ ఆమె శవాన్ని మొదటిసారిగా చూశాడు. అతడి రిపోర్టు అందగానే ఇన్‌స్పెక్టర్ చవాన్, పోలీసు కుక్కలతో సహా అక్కడకు చేరుకున్నాడు.

“పదకొండు ప్రాంతంలో ఆమె మరణించి వుంటుందని పోలీసు డాక్టర్ అంచనా. ఆ రోడ్డుమీద జన సంచారం ఎక్కువగా ఉండదు. హత్యచేసిన వ్యక్తి ఆ కారు దగ్గర నుంచి యెక్కడికో వెళ్ళిపోయి ఉండాలి. హంతకుడి కోసం పోలీసులు వెతుకుతున్నారు.

“హోటల్ డ్రీమ్‌లాండ్ మేనేజర్ కైలాస్‌ని యిన్‌స్పెక్టర్ చవాన్ కలుసుకుని ప్రశ్నించాడు. క్రితం రాత్రి మూడు డాన్సు నంబర్లలో మాత్రం పాల్గొని ఆమె యింటికి వెళ్ళిపోయింది. తన తల్లి ఆరోగ్యం బాగా లేనందువలన ఆమె ముందుగా వెళ్ళిపోయింది. ఆమె బాగ్‌లో ఇరవై వేలు ఉండాలని, ఆ కాష్ ఆమెకు తను

స్వయంగా యిచ్చినట్లు మేనేజర్ చెప్పాడు. ఆమె హేండ్ బాగ్‌లో అంత కాష్ లేదు. కొంత చిల్లర మాత్రం ఉందని పోలీసులు అంటున్నారు. డబ్బుకోసం ఈ హత్య జరిగి ఉండొచ్చని పోలీసులు అభిప్రాయపడుతున్నారు."

తతిమ్మా పత్రికలు చూశాడతను.

"దక్కల మూలంగా పోలీసులకు ఒక క్లూ దొరికింది. హంతకుడు ఎటువైపు పోయినదీ వాళ్ళు కనుక్కున్నారు. ఆ ప్రాంతాల్లో దర్యాప్తు సాగిస్తున్నారు" అని ముద్రించి వుంది మరో పత్రికలో.

ఒక పత్రికా విలేఖరి మరో దిన పత్రికలో యిలా రాశాడు.

"జనసంచారంలేని ఆ రోడ్డుమీద ఇటువంటి ఘోరాలు ఇంతకుముందు ఎన్నో జరిగాయి. డబ్బుకోసం ఈ హత్య జరిగి వుంటే ఆమె మెళ్ళో వున్న బంగారం గొలుసును హంతకుడు ఎందుకు వదిలేశాడు? ఆమె వేలికి వుంగరం కూడా వుంది. అతడు రొక్కాన్ని మాత్రం పట్టుకు పోయాడు.

"అక్కడకు వెళ్ళి నేను దర్యాప్తు చేయగా ఆ సమయంలో పంచ, జుబ్బా ధరించినతను ఆ రోడ్డువైపు నుంచి రావడం ఒక లాటరీ టికెట్లు అమ్మే అతను చూశానని చెప్పాడు. ఆ వ్యక్తికోసం పోలీసులు వెతుకుతున్నారు."

బేరర్ తెచ్చిన కాఫీని అతడు తాగాడు. బిల్లు చెల్లించి బయటకు నడిచాడు. ఆలోచిస్తూ అతడు రోడ్డమ్మట నడుస్తున్నాడు.

ఇటువైన పంచ, జుబ్బా తను ధరించకూడదు. కొంత

కాలంపాటు తను బయటకు రాకూడదు. ఫ్లాట్‌లోనే వుండిపోవాలి!

అతడు తన ఫ్లాట్‌కు చేరుకున్నాడు. ఎదుటి గుమ్మంలో డింబారావు ఆడిక్ లేనందుకు అతడు సంతోషించాడు.

అతడు లోపలకెళ్ళి తలుపు మూసుకున్నాడు. పడగదిలోకి నడిచాడు. ఒళ్ళు వేడెక్కి చమట కారోంది. అతడు ఫాన్ స్విచ్ నొక్కాడు. చల్లటి గాలి వీస్తోంది.

సోఫాలో కూర్చుని అతడు పత్రికలను మళ్ళా చూడసాగాడు.

11

రామ్మూర్తి తన కూతురివంక సూటిగా చూశాడు.

"అమ్మాయి, అల్లుడు నాతో ముభావంగా వుంటున్నాడు. అతడిలో ఏదో మార్పు నాకు కనిపిస్తోంది. ఏమైంది?" అడిగాడతను.

"ఆయనలో మార్పు నేనూ చూశాను, నాన్నా. రాత్రి గదిలోకొచ్చి వెంటనే పడుకుంటున్నారు. ఏమిటి అయిందంటే చెప్పరు" అందామె.

రామ్మూర్తి నవ్వుకున్నాడు.

"అది నేనే కనుక్కుంటానులే" అన్నాడతను.

ఆ నాటి రాత్రి అతడు రజనీకాంత్‌ని తన గదికి రమ్మన్నాడు. అతడు గదిలోకొచ్చాడు.

"కూర్చో, నాయనా" అన్నాడు రామ్మూర్తి.

అతడు కూర్చోలేదు. రామ్మూర్తివైపు సీరియస్‌గా చూశాడు.

"ఏం కావాలో చెప్పండి. టైర్డ్‌గా వుంది" అన్నాడతను.

రామ్మూర్తి అతడి వంక సూటిగా చూశాడు.

"నువ్వెంతగా యెందుకు అలిసిపోతున్నావు?"

అతడు జవాబివ్వలేదు.

"నాతో చెప్పు! మనసులో ఏదో ఉంచుకుంటే నీ జీవితం పాడవుతుంది."

రజనీకాంత్ సోఫాలో కూర్చున్నాడు. మావైపు చూశాడు. అమాంతంగా అతడి కళ్ళమ్మట నీళ్ళు కారాయి.

"ఏమైందో చెప్పు! నేనేదేనా తప్పుచేశానా?" అడిగాడు రామ్మూర్తి.

"తప్పు చేసింది మీరు కాదు, నేను సార్" అన్నాడు రజనీకాంత్.

"ఏం చేశావు?"

"మీతో నేనెన్నడూ అబద్ధం చెప్పలేదు. ఈసారి అబద్ధం చెప్పవలసి వచ్చింది."

"ఏమిటది?"

"బొంబేలోని మీ ఫ్లాట్‌కు వెళ్ళినతను నా మావయ్య వెంకటరాజు కాడు. నా మేనమామని మీతో అబద్ధమాడాను."

"ఎవరతను?"

"అతడో హంతకుడు! పెట్రోలు బంక్ దగ్గర ఒక కాన్‌స్టేబుల్ని చంపి అతడు పారిపోతూ యీ యింట్లో చేరాడు. చాలా రోజులనుండి ఇక్కడే ఉంటూ వచ్చాడు. అతడిని వదిలించుకోడం కోసం మీతో అబద్ధమాడి బొంబే పంపేశాను."

"చాలా మంచి పని చేశావు! అతడి మూలంగా ఇక్కడి వాళ్ళకు ప్రమాదం లేకుండా చేశావు. అది మంచిదేగా?" అడిగాడు రామ్మూర్తి.

"కాని ఆ ఫ్లాట్‌లో అతను ఏం చేస్తున్నాడో!"

"డోంట్ వర్రీ, నా ఫ్లాట్‌లో అతడు ఏమీ చెయ్య లేడు. పట్టుకుపోడానికి అక్కడ నోట్లకట్టలు లేవు. నా డబ్బు బ్యాంకులో ఉంది. ఆ హంతకుడిని సరైనచోట బంధించావు. ఇప్పుడతడిని పోలీసులు క్షణంలో పట్టు కోవచ్చు" అన్నాడు రామ్మూర్తి.

అతడి మాటలు విన్నాక రజనీకాంత్‌లో వుషారు పుట్టుకొచ్చింది.

"అతడికి నామీద బాగా నమ్మకం వుంది. అతడు అక్కడే వుంటాడు. అతడి గురించి మనం ఏం చేయాలి?"

రామ్మూర్తి సోఫాలోంచి లేచాడు. టెలిఫోన్ దగ్గరకు నడిచాడు రిసీవర్ ఎత్తి బొంబేకి ఎస్. టి. డి. కాల్ చేశాడు.

"డింబారావు అడిక్ హియర్" అందో కంఠం అటు వైపునుంచి.

"నేను రామ్మూర్తిని, మా చుట్టం వెంకటరాజు నా ఫ్లాట్‌లో ఉన్నాడా?"

"ఉన్నాడు, సార్."

"నేను ఫోన్ చేసినట్లు అతడికి చెప్పకు. అతడు ఆ ఫ్లాట్ వదిలి ఎక్కడకూ పోకుండా చూడు!"

"అలాగే చూస్తాను, సార్" అన్నాడతను.

రామ్మూర్తి రిసీవర్‌ని పెట్టేశాడు. అల్లుడివైపు ఓసారి చూసి అతడు బొంబేకి మరో ఎస్.టి.డి. కాల్ చేశాడు.

"ప్లీస్ వెయిట్" అందో కంఠం.

ఓ నిమిషం తర్వాత ఒక గంభీర కంఠం అటువైపు

ధ్వనించింది.

"పోలీసు కమీషనర్ సవార్కర్ హియర్!"

"నేను రామ్మూర్తిని. మద్రాసు వచ్చాను అమ్మాయిని చూడ్డానికి. ఇక్కడనుంచి మీతో మాట్లాడుతున్నాను. నా ఫ్లాట్‌లో ఒక హంతకుడు తలదాచుకున్నాడు. అతడిని వెంటనే అరెస్టు చేయండి" అన్నాడతను.

"ఎవరతను?"

"ఆగండి ప్లీజ్" అని రామ్మూర్తి అల్లుడితో మాట్లాడాడు.

"అతడి పేరు గజపతి! మద్రాసులో ఒక కానిస్టేబుల్ని హత్య చేసింది అతనే. పంచ, జుబ్బా ధరించి మారువేషంలో అతడు బొంబే వెళ్ళి నా ఫ్లాట్‌లో చేరాడు."

"గుడ్ హెవన్స్, మిస్ జూబేదాని అతడే చంపి వుండాలి" అన్నాడు సవార్కర్.

"అతడు ముందట నా అల్లుడి యింట్లో చేరాడు. అతడికి భయపడి అల్లుడు యేమీ చెయ్యలేకపోయాడు. అతడు బొంబేకి పారిపోయాడు. వెంటనే మీకు రిపోర్టు యిస్తున్నాను" అన్నాడు రామ్మూర్తి.

"నేనే స్వయంగా వెళ్ళి అరెస్టు చేస్తాను. థాంక్స్ ఎలాట్ ఫర్ ది టిప్!"

రామ్మూర్తి రిసీవర్ పెట్టేశాడు. విజయవంతంగా అల్లుడివైపు చూశాడు.

"అతడిని నా ఫ్లాట్‌కి పంపడం నువ్వు చేసిన మంచి పని. కాస్సేపట్లో పోలీసులు అతడిని అరెస్టు చేస్తారు" అన్నాడు రామ్మూర్తి.

12

కలెక్టర్‌కి డబ్బు చెల్లించి గజపతి తన ఫ్లాట్‌కు తిరిగివచ్చాడు. తాళం తెరుస్తుండగా ఎదుటి ఫ్లాట్‌లో వుండే ఆడిక్ అతడిని పలకరించాడు.

"మీరా, వెళ్ళండి" అన్నాడు ఆడిక్.

వుషారుగా గజపతి లోపలకు వెళ్లాడు.

వులిక్కిపడ్డాడు. ఎదురుగా ఆరుగురు పోలీసులు పిస్టల్సుతో రెడీగా వున్నారు. పోలీసు కమీషనర్ సవార్కర్ అతని భుజంమీద చెయ్యివేశాడు.

"మిస్టర్, ఏమిటిదంతా?" అన్నాడు గజపతి.

"నిన్ను అరెస్టు చేస్తున్నాం! కాన్‌స్టేబుల్ కరుపయ్యను హత్య చేసినందుకు. అంతేకాదు. ఈ పట్నంలో మిస్ జుబేదాను చంపినందుకు!" అరిచాడు కమీషనర్ సవార్కర్.

"ఇదంతా నా కర్మం కాకడంలేదు. నేనొక కేన్సర్ పేషెంటుని...."

"షటప్, యూ డర్టీ కిల్లర్! రజనీకాంత్ మావ రామ్మూర్తిగారు నువ్విక్కడున్నావని చెప్పి మా కెంతో సహాయపడ్డారు."

"ద్రోహుడు!" అరిచాడు గజపతి.

అతడి చేతిలో వున్న బాగ్‌ను ఇన్‌స్పెక్టర్ చవాన్ లాక్కున్నాడు. అందులో వున్న థామ్సన్ పిస్టల్ని పోలీసు కమీషనర్‌కి చూపించాడు.

"నాకు గురువులైన రామ్మూర్తిగారు ఫోన్ చేసి వెంటనే చెప్పకపోతే మరికొన్ని హత్యలు బొంబే పట్నంలో జరిగుండేవి. అరెస్టుహిమ్!" అన్నాడు సవార్కర్.

ఇన్‌స్పెక్టర్ చవాన్ అతడి చేతులకు బేడీలు వేశాడు.

"అతడిని తీసుకుపోండి" అరిచాడు కమీషనర్ సర్కార్.

నలుగురు పోలీసులు గజపతిని బయటకు లాక్కుపోయారు.

—:అ యి పో యిం ది:—